

עין משפט
גור מצוה

פו:

ביצד צולין פרק שביעי פסחים

מסורת הש"ס

י"ח א מ"י שס ה"ג :
י"ב ב מ"ו ש"י ח"ח ס'
קט פ"ה :
ג : [ש"ס] ח"ח ס' ג
ד ט"ו ט"ו :
י"ב ד ט"ו ט"ו א"ח ס'
קט פ"ה :
י"ב א ו ז מ"י מ"ט מ"ה'
קט פ"ה ו :

רבינו הגאון

י"ל י"ח נאכל בשתי
דבורות ת"ל יאכל.
ו-מ"טין במאי מלני רבי
י"ד ס' י"א א' למסורת
י"ג כתיב בבית אחר יש
רוח לואכל לאוכלו
רוח אכל ק' מוזר וחנא
כ"א יאכל אוחו יאכל
במקום אחר כלבד ולא
בג' מקומות ויבי שיעור
כ"ד יש א' למקרא יאכל
ק' יא"ע על הפסח ק'
כ"ה ר' חננאל להאכל
בבית אחר ולא בשתי
חבורות אכל חבורה אחת
בשני מקומות רש"י.
י"י א"ל כ"ו רבי יהודה
דמין סתמא כותיה. נפצא
שיעור בימים ונחפרו
חפ"ע לחד, וחפ"ע לחד,
גז"ל כתיב חבורות בספת
אחר. וכן א' וי' שני
חבורות כל אחת בספת
שה' נסתלקה מחיצה
שנייה ונחפרו כאלו
באי אלו לתוך אלו והוא
ליתר אלו. ופשוט דין.
הכלת הופכת את פניה
ואפלת. פי' פניו שהיא
בישה לאכל. ר' הונא
דיראקילע לבי ר' חננין בר
דיאמר אמר ליה מה שכן,
אמר ליה ר' הונא. פי'
בנסבין בשישה להקנות
בנסבין בשישה להקנות
ר' רבנא חס"א א"י י"ד.
לפיכך אמר בעל השם אנא
כתיב ספור בשישה אני
עניא מסבין לקטן
ואין מסבין לגדול. כל מה
שאמר לך בעל הבית
ע"ה. והשוותה כוסו בבת
ע"ה. הרי זה גרגן אלו
כולה דברים שפשוט הן.
אמר ר' הונא בני חבורה
בנסבין אפילו בשישה
ויוצאין אפי' באחד. פי'
בני חבורה סמנו על
הפסח ובאו מקצת מהן
בעת שדרך בני אדם להכנס
ולאכל הפסח ושגרו
היראלה, פי' דיאלא כגון
השמש שרואה השמש
שליך וחפש אחריה אחרי
הנשארין מבני חבורה ולא
מצאם. אפי' אם לא
נתקבצו סבל בני החבורה
וכא' אלא שלשה כלבד,
אובלין את הפסח הרוח.
ואין עירין להמין להם
עד שיבואו כיון שנחאחו
לביטא דרך בני אדם כולם.
אבל פחות משלשה לא
יאכלו אלא ימתנו עד
שיבואו שאר בני החבורה
זה יין הננסבין. אבל ר'
היו מקובצין כולו וראו
מקצתן למקצתן ויצאו
ונתחאחו יתר מן השיעור
שאמר, והדר בא דיאלא
ולא מצאם. אפילו לא
נשאר סבל בני חבורה אלא
אחד. כגון שהיו שם כולם
וראו זה את זה ויצאו אוכלי

ומר סבר יש אם לאפקרא. וא"ת והא שמעינן ליה לרבי שמעון
בפ"ק דקדושין (דף י"ח:) דלית ליה יש אם למקרא ולמסורת
דדריש כנגדו בה כנגדו בה דלן אדם מוכר את בתו לשפחות אחר
אימות ולא יזלזישת אחר שפחות י"ל דהתם לא סתרי אהדי ויכול
לדרוש שניהם אבל הכא דלית
למדרש אלא חד דריש מקרא וכן
בפ"ק דסנהדרין (דף ד') והא דלמך
לעיל (דף פ"ה). המוליד בשר פסח
מחבורה לחבורה הרי הוא בלא מעשה
אחי אפילו למאן דלמך פסח נאכל
בשתי חבורות דלמך שמתקן ולקחו
כל חבורה חלקה אסור להוליד חלק
חבורה זו לחבורה אחרת:

ט"הכלה הופכת פניה. אילתרין
לשמעינן דלא משבינן
כשמי מקומות אש"פ שאלה מקצת
סעודה בלא הפיכת פניה י' נמי
קמ"ל דחייבת להפוך פניה כדלמך
בגמרא כלה תנן:

אין מסרבין ארוז. אמאי דיתבי
אפריא לא שייך למימר משום
דלן מסרבין דשיבת פריא דבר
גסות ושריה הוא ולא היה לו לישב
אי לאו משום כל מה שאמר בעל
הבית עשה: (א) **בנסבין בני ב'.**
פירש ר"ח חבורה שמתנו על הפסח
ובאו מקצת מהן צעת שדרך בני
אדם לאכול ושגרו הידיאל פ"י שמש
לחפ"ע אחריהם ולא מלאן אס'
ותקבצו רק שלשה אוכלין את הפסח
ואין עליהן להמתין עד שיבואו
כולם אבל פחות משלשה לא אבל
אם היו מקובצין יחד וילאו ונתחאחו
והדר בהו דיאלא ולא מלאן אפילו
לא נשאר רק אחד מהם אין לרין
להמתין עד שהיו שם וילאו:

אמר רבינא ונותן דמיס.
האובל פסק ולית הלכתא
כוותיה והי"מ דעל צעידתא דעילי
אינשי והדר בהו דיאלא:

הדרן עלך ביצד צולין

אמרי ליה לא סבר לה מר השותה כוסו בבת אחת הרי זה גרגן אמר להו
הלא אמרי בבוסך קטן וייןך מתוך וכריסי רחבה אמר רב הונא י"בני חבורה
בנסבין בשלשה ויוצאין אפילו באחד אמר רבה יהוא דעיל בעידנא דרגלי
למיעל והוא דרגש בהו דיאלא אמר רבינא ונותנין שכר דמים וצריך האחרון
להוסיף דמים ולית הלכתא כוותיה:

הדרן עלך ביצד צולין

שיפלו צו: ושתיי כפרי וימי. הפסק צו: ולא אהדר אפי. לגד אחר אלא שמה לעיניהן: בעל השם אלא. מתקנתו כן קודאין לי
רב הונא: מ"ע כי אמרי לך מיכ אפוריא איסיבת. ולא יצנת על גבי קרקע ולא על גבי ספסל ולהכי צעו ליה שלא היה מנהגם כן
ותמיהא להו: כל מה שאמר לך בעל הבית עשה. מתימא הוא במסכת דרך ארץ (בפרק בן עוזי) (ד"ה רנה פ"ה): **מסרבין לקטן.** מלקבל
דבריו עד שיפלו צו: ואין מסרבין לגדול. שכן במלאכיס שאמרו לגרסה כן מעשה (בראשית יח) ולא סירבו צו וללוט אמרו כי ברחוב
לנין עד ויפלו כס מאד (סס יט): **כלה הופכת פניה סן.** ואין דרך האיש להפוך פניו: רבי ישמעאל בר רבי יוסי כריסו רחבה הוא
כדלמרינן בהשוכר את הפועלים (ב"מ דף פ"ד): **בני חבורה.** לאו בפסק קאי: **בני חבורה.** שמש המשמש בעבודתן בנסבין בשלשה להסב
ואם צא יחד או שנים והסכו אין על השמש לשמש עליהו: ויואלין באחד אחד. כל מי שסיים אכילתו קודם אס צא לנאח יאל ואע"פ שקשה
לשמש לשבת היחידים הנשארים: והוא דעילי צעידתא דעילי אינשי. שאין האחרון מאריך יותר משעת סעודת האחרים וגם בנסבין לא
ימהרו להסב כדי לאחר השמש עד ומן גמר שעת סעודה: והוא דרגש בהו דיאלא. שהודיעו לשמש שזה דרכן לנאח אחד אחד לפי שטורח
הוא לו לשמש היחידים: ולרין האחרון להוסיף דמים. לשמש:

הדרן עלך ביצד צולין

הדרן עלך ביצד צולין

יכול יהא. עיקרו של פסח נאכל בשתי חבורות: ס"ל בבית אחד יאכל.
וקסבר יש אם למקרא. יאכל אפסח קאי ולא אגברי כלומר עיקר
מתלת אכילתו מהא בחבורה אחת ולא יתחלק לשתי חבורות אבל
גברא אי צעי קאי מהכא ואזיל ואכיל הכא דלא קפיד רחמנא אלא
לעיקר מתלת אכילה מדקרינן יאכל

אפסח ולא יאכל אגברא. ואני שמעתי
חילוף ר' יהודה סבר יש אם למקרא
בבית אחד ולא בשני מקומות ור"ש
סבר יש אם למסורת שמסר אונקלוס
הגר בחבורה חדא ימאלל אבל אשני
מקומות לא קפיד וקשה לי לאומרו
דלא שמעתי מסורת מה מעולם ועוד
דקיימא לן דר' שמעון יש אם למקרא
ס"ל בשמעתא קמייחא דסנהדרין ו'
ועוד לישנא דבריחא דיקא כותמי

דגבי חבורות נקט פסח נאכל וגבי
נקט שתי חבורות אובלין אומו וגבי
מקומות נקט האובל אובל ולא נקט
פסח נאכל הלכך כי דרשינן בבית
אחד יאכל במקרא אפסח משמע

למעוטי חבורות ובי דרשינן יאכל
אגברי משמע למעוטי מקומות:
ונפרסה מחילה צניין גרסינן. היו
יושנין חבורה אחת ואובלין פסח אחד
ונפרסה מחילה צניין ועשאו שני
חבורות לדברי האובל פסח נאכל

בשתי חבורות גומרין אכילתן ואע"ג
דמאן דאית ליה פסח נאכל בשתי
חבורות אסור לאדם לאכול בשני
מקומות הכא לא נעשה לכל חבורה
וחבורה מקומם במקום אחד שהרי

אינו רואה איר שלה דאה עד עכשו
ואין כאן מקום חדש: היו יושנין.
ב' חבורות בשני בתים ואכלו שם
ספסיהם ונסתלקה המחילה יש כאן
איר חדש ונעשה לכל חבורה במקום
אחר והוו ליה לאוכלים במקום

הראשון ובשני הלכך לדברי האומר
אין האובל אובל בשתי מקומות אין
אובלים: פשי ע"ה מפשע. אומרה
לשמועה ש' פשוטה ומפורשת כמו
שאמרני שעשית מחילה עושה אותן
שתי חבורות וסילוק מחילה עושה
אותן שני מקומות ולא מספקא ליה
בה מדי: מ"ע. למה לה להפוך

פניה ומאי אורחה בהכי: מפני שהיא
בושה. לאכול לעיני האנשים על ידי
שמתקלן בה: י"ב. ומטה מקום
הסב חשונין היא והקטנים יושנין
על גבי ספסלין וניהג עלמנו בחשיבות:
קבליה כחד וימנא. ולא סריב עד

על גבי ספסלין וניהג עלמנו בחשיבות:
קבליה כחד וימנא. ולא סריב עד
על גבי ספסלין וניהג עלמנו בחשיבות:
קבליה כחד וימנא. ולא סריב עד

על גבי ספסלין וניהג עלמנו בחשיבות:
קבליה כחד וימנא. ולא סריב עד
על גבי ספסלין וניהג עלמנו בחשיבות:
קבליה כחד וימנא. ולא סריב עד

על גבי ספסלין וניהג עלמנו בחשיבות:
קבליה כחד וימנא. ולא סריב עד
על גבי ספסלין וניהג עלמנו בחשיבות:
קבליה כחד וימנא. ולא סריב עד

הדרן עלך ביצד צולין

הדרן עלך ביצד צולין

א) סנהדרין ד' וספ"ה ו'
קדושין י"ח י"ג, ט' וס"ו
מסכת סנהדרין ד' ד"ה
ואין. א) ספ"ה ס"ו
ק"ע ס"ק י"ד העיקר
חזן מלא י"ח ס"י על זה
כס הכ"ח ופס"ט ס"ח
ע"ה י"ב הש"ה בש"ע
ל"ה ע"ה בש"ע ד"ה
המנה ע"ה דגרסתא חזן
מלא וע"ה נחשו"ה אגדות,
ד' וס"ו ד"ה ר"ה ר"ה ס"ו
וה' א"ה כ"ה ס"ה ד"ה
ס"ו וס"ו וס"ו וס"ו וס"ו
ע"ה ו' ד"ה ד"ה ד"ה ו'
וה' לשפחות אחר שפחות
ר"מ ו' וס"ד ל"ה ל"ה

הגרות הב"ח
(א) יוספיה ד"ה ננסין
וד"ה אמר ד"ה:

גליון הש"ס
נפ"א רבי ישעאי ב"ב
י"ב. כירוסלמי ספ"ג
דמפסחי איתא ר"ה ב"ר"ש:

מוסף רש"י
ת"ל בבית אחד יאכל.
ומתרגמין בספרה חדא
יאכל וע"ה ס"ו י"ש א"ה
למסורת. מה שמקרא
כחן על מינה למשה חזן
לרין לירשה ולא לפי
המקרא ומכות י"א לו:
מה שכתב משה ומקרא
בספרי חזרה לשרא לא
האם והעיקר ולא כמו
שהוא נקרא (סנהדרין)
יש אם למקרא. אמר
קריא אילני דהא עיקר
ד' וס"ד וס"ד

הדרן עלך ביצד צולין

הדרן עלך ביצד צולין

הדרן עלך ביצד צולין

הדרן עלך ביצד צולין

הדרן עלך ביצד צולין

הדרן עלך ביצד צולין